

[H. C. Hansen.]

fra den side er blevet noget anløben med tiden. Når jeg f. eks. tænker på den højtærede statsministers rankryggede udtalelser i 1949 om Marshallpengene og landbruget og det senere forslag fra hans egen regering, er der jo en lille forskel. Statsministeren, der altså dengang bare var sit partis ordfører, fortalte, hvordan den socialdemokratiske regerings politik var præget af en bevidst inflationstendens, og at det samme gjaldt det forslag, som mit partis daværende ordfører, den nuværende højtærede formand, havde været inde på, nemlig vedrørende Marshallån til, hvad statsministeren dengang som ordfører kaldte en „såkaldt rationalisering af mejerierne“. Der var megen rejsning over statsministeren, da han herom sagde — et kort citat —:

„Denne statsrationalisering er en inflationspræget finansiering fra statens side, som oven i købet har det meget tydelige sigte at få investeringskontrollen anerkendt som princip. Jeg kan ganske roligt sige, at venstre kan stå for fristelsen.“

Jeg ved ikke, hvor roligt statsministeren kan sige det i dag. Har fristelsen været for stor? Eller var det noget snak, han sagde dengang, altså bare noget, der skulle lyde flot som så meget andet? Når jeg tænker på landbrugets interesse, ja, jeg kan vel sige åbne modtagelighed, da vi fornylig diskuterede Benton-pengene med regeringen, så er, tør jeg nok sige, rejsningen fra dengang blevet noget duknakket og anvendelsen af ordet inflation påny blevet underkastet en devaluering.

Det er ikke muligt at indbilde den danske befolkning, at socialdemokratiet repræsenterer letsindigheden og overfladiskheden i dansk politik, og at vi på grund af manglende evne eller af ond vilje tilsigter en ødelæggelse af landet. Dette er en agitation for analfabeter, og den skulle regeringspartierne holde sig for gode til at føre. Lad det ærede medlem hr. Viggo Starcke og hans folk ene om den, ligesom man bør lade kommunisterne være alene om overfor forsvar og udenrigspolitik at tømme deres affaldsspande ud over hæderlige folk. Hvilke instrukser det ærede medlem hr. Aksel Larsen har fået i Moskva, ved jo ingen af os endnu, men vi glæder os heller ikke til at stifte bekendtskab dermed. Vi ynker ham tværtimod, når vi ser de referater, hvorefter han på den sædvanlige under-

danige måde har kysset pavens hånd og tiltalt ham som sin og alverdens elskede alfader, ynker ham og foragter ham og forstår simpelthen ikke, at Stalin selv vil høre på alt det pjoskede spytslikkeri.

Jeg ved ikke, om en indre proces er ved at være i udvikling i retsforbundet. Jeg mener dermed en udvikling fra den totale mangel på praktisk arbejdsvilje, som i dag præger partiet, frem mod lyst til samarbejde og praktisk arbejde. Men der var måske en dyb overvejelse og megen eftertænk-somhed bagved, når retsforbundets blad „Vejen frem“ fornylig under rubrikken „Kort sagt“ uden kommentarer citerede følgende — jeg er så ked af, hvis dette udmærkede citat skal blive ødelagt af højtaleren —:

„At sysle med praktiske detalier er ikke altid så spændende og morsomt som at sprøjte tavlen fuld med flotte formler.“

Det anførtes som et citat af professor Ragnar Frisch. Var det nu bare en visker til det ærede medlem hr. Viggo Starcke?

Mon ikke det var en idé, om retsforbundet flyttede disse guldkorn op i bladets hoved som en stadig gentaget sandhed? Det kunne jo tænkes, at gentagelsens magt da ville være i stand til at medføre en ændring i partiets holdning fra arbejdsskyhed til produktiv indsats.

Socialdemokratiet forbeholder sig den åbne og skarpe kritik overfor en politik, vi finder skadelig og forkert. Men vi placerer os lige så lidt i dag som tidligere blot på den golde afvisning af, hvad andre vil — vi sætter vore egne positive politiske standpunkter og mål op. Og vi gør det med den styrke, som mange års sagligt arbejde og praktisk indsats til gavn for den jævne befolkning giver vort parti.

Jeg ønsker ikke i dag at deltage i den megen diskussion om valg eller ikke valg. Snart snakker man fra regeringspartierne side om, at det er en forbrydelse at tale om valg, snart slår man sig for brystet og siger på møderne ude omkring i landet: Vil I have valg, så bare kom an! Jeg ønsker ikke at deltage i denne debat.

Mit partis synspunkter på de foreliggende politiske opgaver har vi just formuleret i den udtalelse, som vor hovedbestyrelse vedtog den 5. oktober. Vi har offentliggjort den i vor presse. Vi vil gøre, hvad vi formår, for at den bliver kendt og